

maaden. Det er ganske mærkeligt, at det er lykkedes, og jeg troer, at den Fordemoder som er nævnt i Beretningen, skal have en væsentlig Andeel i dette lykkelige Resultat; jeg vil nødig sige Noget til Forkleinselse for Rægerne, men det er heller ikke sagt til Forkleinselse for disse, det er kun i Sandhedens Interesse, at jeg har gjort denne Bemærkning. — Hvad angaaer Landfogden paa Færøerne, hvorom der tales i Forslaget under Nr. 42, da maa jeg indrømme Rigtigheden af den ærede Justitsministers Bemærkning, at der taler Udskiltigt for, at denne Embedsmand vil faae et saadant Alderstillaag, som her er Tale om, naar Lønningsloven kommer til Revision, og jeg skal derfor ganske henstille til det høitærede Thing, hvorvidt det vil finde det rigtigt at holde paa det Formelle i saa Henseende, hvad man jo ellers pleier at gjøre. Vi have jo Lønningslove, som skulle underkastes en særlig Revision til bestemte Tider, og vi see derfor ikke gjerne, at der imellem disse Revisioner kommer Spørgsmaal om Lønningsforhøielse, hvilket giver Anledning til Tvivlsmaal og Forhandlinger om Smaaopposter, som det ikke kan være Thinget bekvæmligt at gaae ind paa til enhver Tid. Vil man imidlertid finde det rigtigt at gjøre en Undtagelse i dette Tilfælde, kan jeg ikke see, at der derimod kan reises væsentlige Indvendinger.

Drampe: Jeg skal dog med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører hittede, bemærke, at jeg, ved hvad jeg ansøgte om Rægeposten paa Vestmanskø, ikke drog nogenstund Sammenligning med Rægeforholdene her i Landet. Jeg har holdt mig udelukkende til Island og bedømt Sagen efter islandsk Forhold, som jeg drifter mig til at troe, at jeg kjender ligesaa godt som den ærede Ordfører. Sagen stiller sig saaledes, at der paa Island er stor Mangel paa Ræger; den ærede Ordfører maa vistnok antages bedre end jeg at vide, om det kan være et Gode at mangle Ræger, men deroppe antager man det ikke for at være et Gode, Rægerne i de øvrige Districter paa Island have vel megen Besvær, men de tjene ogsaa Penge derved. Disse Embeders Størelse, hvad Indtægten angaaer, er slet ikke saa over-

maade ringe, men paa Vestmanskø er Embedet i Sammenligning med Embederne i de øvrige Dele af Island netop saare ringe af den Grund, at der er saa faa Folk. Spørgsmaalet er egentlig her: Skulle vi aldeles kaste Brag paa Den, fordi der er saa faa Folk, eller skulle vi ikke snarere stille den saaledes, at den kan vente at faae en Ræge? Jeg har saa mange Gange, medens jeg var paa Island, hørt inderlige Klager over, at man ikke havde en Ræge der, og jeg maa indstændigt anbefale, at der træffes Foranstaltninger, som kunne slaffe Befolkningen der en Ræge. Kan man slaffe en Ræge paa dette Sted ved et Tillæg af 100 Rb., skal jeg ibetmindste med Fornøielse give min Stemme dertil.

Justitsministeren: Jeg vil blot endnu henlede Opmærksomheden paa, at naar man bevilger disse 100 Rb. til en Ræge paa Vestmanskø, gjør man aldeles ikke Andet end fortsætter den provisoriske Tilstand, som er skabt ved Loven af 19de Januar 1863. Embedet var da vacant og kom altsaa til at nyde Godt af en midlertidig Forhøielse, der beløb sig til 100 Rb.; det er atter nu vacant, og Sagen dreier sig altsaa ikke om videre, end at man anvender den samme Grundsætning derpaa, som er anvendt i 1863, indtil Forholdet kan blive ordnet saaledes, som jeg tidligere tillod mig at hentyde til. Indtil Islands finantzielle Tilstand er bragt i Orden, forekommer det mig, at det ikke er tilraadeligt at forrykke Rægeforholdene paa Island, men jeg troer, at det netop vilde være det Retteste at lade dem bestaae i det Omfang, hvori de hidtil have bestaaet. Man skal ikke gjøre Forsøg paa at faae een Ræge mindre, hvilket let kan blive Resultatet af at nægte disse 100 Rb. — Efter hvad der blev anført af den ærede Ordfører, tør jeg maastee haabe, at Thinget vil erkjende, at der er Villighed for, at Landfogden paa Færøerne ikke kommer til at vente efter den Revision af Lønningsloven, som skal foregaae om 2 Aar, og jeg tør vel altsaa have noget Haab om, at man ikke til Fordeel for en maastee formel Diet vil tilfidsætte Krav fra en Embedsmand, om hvilke det dog synes erkjendt, at de have Villighed for sig.